

На вагу золота

КУПИТИ

Яна працює плюс-сайз моделлю, веде блог і боротьбу з фетофобним суспільством. Вона впевнена в собі, викликає захват у хлопців і не зважає на людей, які засуджують її «зайві» кілограми. Яна змогла побороти розлад харчової поведінки і, здається, навчилася любити себе. Усе змінюється, коли у робочому відрядженні в сонячній Одесі вона опиняється сам на сам із колегою, фотографом Ярославом.

Між Яною та Ярославом триває ворожнеча, відколи хлопець відмовив дівчині та принизив її на корпоративі пів року тому. Чому він так вчинив? Які секрети приховує? Та чи справді впевненість легше вдавати, аніж по-справжньому любити та приймати себе?

Розділ 1

— У же можна знімати труси?

Мій голос потонув у гулі кондиціонера, який працював на повну потужність. За вікном під липневим сонцем плавився спітнілі люди, моє ж тіло ледь не здригалось від холоду, а тверді соски мали непохитну впевненість, що ми десь на порозі Антарктики.

— Агов?! — ще раз крикнула я, шукаючи халат. —
Ми закінчили?

Із сусідньої кімнати Віка пробурмотіла щось нерозбірливе у відповідь. Я знала, у якій позі її побачу: нахилена голова, зосереджений погляд, покусані губи.

— Прийму твоє мекання за «так», — усміхнулась я й рушила в кімнату. — Ти задоволена?

Віка — симпатична дівчина 63-х кілограмів — сиділа на підлозі, схилившись над фотоапаратом. Її довгі пальці з різнокольоровими нігтями ритмічно натискали на кнопку, гортаючи світлини. Дівчина вертіла фотоапарат, під різними кутами та нахилами роздивляючись результати нашої двогодинної роботи.

— Бомбезно, — нарешті винесла вердикт Віка. — Начальство буде задоволене. Дивитися будеш?

Я сіла поряд із нею, виструнчивши ноги. На контрасті з гладенькою й темною від засмаги шкірою Віки моя скидалася на баняк сметани. Можливо, я перестаралася із сонцезахисним кремом.

— Оці в кріслі мені дуже подобаються, — Віка простягнула мені Сапоп. — Що думаєш?

Я повільно вивчала світлини. Сьогодні ми фотографували кілька ажурних комплектів і повсякденні трусики. Якщо з останніми було легко, то з першими ми заморочилися. У студії було кілька крісел, на яких я вигиналася так, ніби мала гімнастично-акробатичне минуле.

— Стрінги видно чудово, — прокоментувала я, роздивляючись себе. — Колір окей. О, зі спини взагалі супер! Так і не скажеш, що в мене дупа 120 сантиметрів.

— Яно, краса твоєї дупи в сантиметрах не вимірюється, — пхикнула Віка, не відриваючи погляду від маленького екрана. — Диви, як тут світло лягає на живіт.
Боже, це мистецтво!

Мені подобалося працювати з Вікою саме через те, що мої 80 із гаком кілограмів вона вважала мистецтвом.

— А на цих чітко видно мереживо. Ось іще пара круп-няків, — гортала фото Віка. — Ярослав показав мені кілька ракурсів, з яких виходять класні кадри.

Почувши це ім'я, я скривилася.

— Він тобі що, майстер-класи дає?

Віка, не відриваючи погляду від світлин, кивнула.

— Ну, хай який він гівнюк, за твоїми словами, але ж фотки у Ярика класні, погодься.

Ярослав був другим фотографом у фірмі та людиною, на яку в мене алергія. Думки про нього — той іще виклик для моєї нервової системи, тому я вирішила облишити небезпечну тему.

— Дай-но краще фото роздивитися, — буркнула я.

За три роки фотомоделінгу я розробила алгоритм, за яким визначала успішність зйомки. Я рекламувала білизну — бюстгальтери, трусики чи панчохи — для дівчат плюс-сайз. Найважливішим у цій роботі був баланс між комфортністю та привабливістю. Трусики для масивних дупць мусили бути і зручними, і не мати вигляд «бабусиних панталонів». Ліфчики для п'ятого розміру повинні не просто підтримувати, а й спокушати.

Звісно, основна робота лягає на плечі дизайнерів, кравців і всіх тих, хто створює білизну. Але саме від моделі — себто мене — залежить, як її презентувати покупчиням.

— Думаю, Інга буде задоволена на сто відсотків, — усміхнулась я, прогортавши фотогалерею до кінця.

Віка закотила очі, підіймаючись з підлоги.

— Не впевнена, що колись бачила Інгу Миколаївну аж настільки задоволеною. Але якщо ти так кажеш, — Віка стенула плечима, ховаючи фотоапарат, — то сподіватимуся на це.

Я гмикнула, не прокоментувавши слова, у яких ховалася частка правди. Уже рік ми з Вікою працювали із брендом білизни «Басілея». Його засновниця Інга Миколаївна, на перший погляд, скидалася на Міранду з «Диявол носить Prada». Хоча наша «Міранда» була значно молодшою та ніяку Prada не носила — ймовірно, через невелику прибутковість бізнесу. Але на другий погляд (можливо, на третій або навіть четвертий), у цій упевненій і наполегливій жінці можна було розгледіти чуйне серце й відданість своїй справі.

— Як завжди, по айс-лате?

— Віко, не став риторичних запитань. Дай-но мені тільки перевдягнутися, — відповіла я й попрямувала до мінігримерки.

— Упевнена? Якщо підеш у цьому, — Віка багатозначно глянула на ліфчик, який визирав з-під халата, — ми отримаємо добрячу знижку.

— Ага, — протягнула я, позіхаючи, — і, можливо, штраф за оголеність у публічних місцях.

— Клята раціоналістка.

— Так мило мене ще ніхто не обзивав, — підморгнула я, скидаючи халат.

Рекомендована література

Есенціалізм. Мистецтво визначати пріоритети

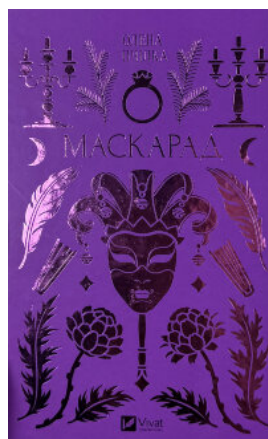
Провулок світлячків

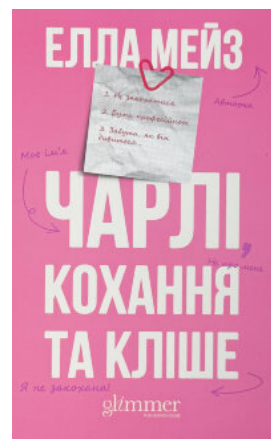
Книга Азраїла. Боги і монстри. Книга 1

Беладона

Маскарад

Чарлі, кохання та кліше

Перейти до категорії
Ромком

КУПИТИ